

BÖLÜM 15

Yazar Pavlos yeni baştan önceki bölümde üzerine eğilinen konuya dönüyor (15:1-13). İlk imanda güçlülere sesleniyor (15:1-4). İnanlılar arasında birliğin belirgin olması için dua ediyor (15:5-6). İmanda güçlülere ve güçsüzlere Kutsal Söz'den destek sağlıyor (15:7-12) ve bir duayla bu kesimi nokt alıyor (15:13). Yazar inanlıları salt kardeşliğe değil, güçsüzlerin yükünü taşımaya da çağırıyor. Pavlos başka bir mektubunda aynı gerçeği vurgular: "Birbirinizin yükünü taşıyın, böylelikle Mesih'in yasasını uygulayın" (bkz. Galatyalılar 6:2). Çeşitli dinler, 'şu yapılmayacak' veya 'bu kullanılmayacak' sırasından art arda men edici, yasaklayıcı kurallarla kendini belirgin eder. Bunlara karşı Mesih'in yöntemi bir yasaklar listesi yığma yerine, sağlıklı ve yapıcı buyruklarla derişir. Bu yerde geçen iki ayet konusu edilen ilkeyi ışığa çıkarır. Olumsuz ve baskıcı buyruklar o inancın bağlularına 'biçim' kalıbında bıkkınlık getirir. Öte yandan özgeci (*diğerkâm, altruist*) isteklendirme inanlıya kişisel-toplumsal görev yükümlülüğünü gösterir, bireyi Mesih'in esinlediği, O'nun bütünlediği şevke getirir (8:32; bkz. Matta 19:19).

15:1-4 ayetlerin önceki bölümde 14:13-23'le ilişkisi olduğu belirgindir. Mesih bağlılığında güçlülere –Pavlos kendisini bunların arasında görüyor– çok önemli bir yükümlülük düşmekte: Toplulukta güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmek.. İnanlı kilise toplantısına kendisini hoşnut etmeye katılmamıştır. Cansal ya da özdeksel kovalayışlarla Mesih'in toplantısına katılanın hak yargıca hesap vereceği gün ileridedir. Kilise'nin başı Mesih elemler insanı olarak tanınır. Günahlı insanın kurtuluşu, Tanrı'yla barıştırılması için kutsal canını kurtarmalık kıldı O. Tüm yaşamını hizmet etmeye geldiği insanlar yararına yaşadı. İnanlının diri örneği kendi kurtarıcısıdır. Mesih'te bencillik kurdunun izine rastlanamaz. İnanlının yükümlülüğü her tür bencillikten arılmak, yenilenen insanı kuşanmaktır. O yeni insandır; güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenebilen.. Bu bedensel uğraş değil, ruhsal yenilenişin gerçekleştirebildiği parlak aşamadır (7:18). Pavlos başka bir yazısında şöyle der: "Bedensel başarılarla güvenmiyoruz" (Filippililer 3:3). Mesih topluluğu ruhsal topluluktur; sadece Kutsal Ruh'un desteğiyle Mesih'in örnek tutumunu sergileyebilir, insan kardeşinin yükünü gerçekçi anlamda yüklenebilir (bkz. 13:9; Levililer 19:18). Bunun en etkin belirginliği kilisenin içindedir, kilisenin somut tanıklığıdır. Başlangıçtaki yıllarda, kilise ruhsal yolculuğunu saldırılar altında sürdürürken her yandan düşmanlarla çevriliyken, paganlar onları şu sözlerle övüyor ve değerlendiriyordu: "Bu Mesih inanlıları ne tür bağlılıkla birbirini seviyor!"

Rab İsa Mesih yeryüzündeyken O'nun normal ve değişmeyen tutumu neydiyse inanlı öyle davransın (15:3). Öğrencisi O'nunkinden ayrımlı davranışla yönetilince çelişkiye düşer. Mesih kendine değil, insanlara yarar ve güç sağlamaya yeryüzüne indi ve tam bunu yaptı. Buna karşı, inanlı topluluk içinde kendisini hoşnut ediyorsa kiliseye hiçbir katkıda bulunmuyor demektir. Mezmur 69:9'dan gelen alıntı Rabbimiz'in mirasını çok güzel anlatır. Perowne adlı bir yorumcu daha önce konu edildiği gibi, 69'uncu Mezmur'u Yeremya peygambere atfeder; çünkü buradaki görgüler onun çektiği çileleri anımsatır. *Romalılar*'da kullanılan bu ayet Mesih'in elemlerini dile getirir. Ademoğullarının kutsal Tanrı'ya direnişi haç üzerinde Mesih'in üstüne indi. Bu acıklı durum günümüze dek hep aynıdır. Aslında Mesih'e yöneltelen saldırılar, O'nun

inanlılarını amaç tutuyor. Yazar bu gerçeği vurgulamanın hemen ardından Tanrı esini olan kutsal yazıların bize nasıl yarar sağlayacağına değinir (15:4).

1. Eğitimde bulunmaya
2. Katlanış ve yüreklilik sağlamaya
3. Umut oluşturmaya

Ademoğluna gerekli tüm ruhsal donatım Kutsal Söz'dedir. Bunlar Tanrı'nın etkilemesiyle her inanlıya sağlanır. Kutsal Kitap din kitabı değil, adet sıralaması değil, sanat eseri değil, tarih belgesi değil, diri Tanrı'nın canlı sözüdür. Gerçeği öğretir, yüreği eleştirir, yaşamı düzeltir, bireyi doğruluk yolunda eğitir, Tanrı bağlılığına katılan insanı yetkinliğe iletir. Bireyi her tür sağlıklı iş yapmaya donatır (bkz. II.Timoteos 3:16). Kutsal yazı özel bir kişinin yorumu değildir; insan isteğiyle düzenlenmemiştir. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar aracılığıyla Tanrı'nın herkese konuşmasıdır (bkz. II.Petros 1:20,21). Böylesi bütünleyici ve içeriklidir Tanrı Sözü. Zaten bu köklü sonuçlamaları içermeyen herhangi bir yazıya Tanrı Sözü demek yanlış olur.

Tarih boyunca, düşünen ademoğulları bu en eski evrensel yazıyı araştırdı, onun üzerinde kafayı ve yüreği çalıştırdı, yazılanları imanla kaynaştırdı (bkz. İbraniler 4:12). "İman eden sizlerde de bu söz etkinliktedir" (I.Selanikliler 2:13). Tanrı'nın Sözü özgürlük, güvenlik, esenlik kanıtıdır. Tanrı Sözü Varoluşçuluk felsefesinin kafa yormaya katlanamadığı umut ögesinin sağlam dayanağı ve kaynağıdır. Varoluşçu birey iman güvencesini dışlayarak yaşamın anlamını kişisel didinişle kavramaya çabalar; buna karşı Mesih bağlısı her gününü, her anını umut doluluğuyla yepyeni aşamalara eriştirir. Çünkü onun umudu ölümler arasından dirilen, inanlıyı yanına almak için yeniden gelişi beklenen Mesih'tir. Bu umut kesin ve sonuçludur. Hiç unutulmasın, ademoğullarını, havvakızlarını kapkaranlık labirente yöneltmek isteyen şeytan Kutsal Kitap'ın baş düşmanıdır. Tarih boyunca yeryüzünde en geniş çapta okunan, yüklü cana güç ve destek sağlayan esin sözü düşünülmedik saldırıları göğüsleyen kitaptır. Şeytan bireylerin her çeşit kitabı ve yazıyı okumasına hiç aldırmaz. Ama Kutsal Kitap'ı insanın elinden kapmak için her oyunu ve hüneri kullanır. Şeytan insanın kurtuluşa ve esenliğe kavuşmasına katlanamaz. Bu nedenle Kutsal Söz'e karşı her tür yalanı kesin ustalıklarla uydurur ve kendine mal edinir: Değişmiştir, modası geçmiştir, ince eleyip sık dokuyan yazıdır, bütün insanlığı suçlu çıkarandır, vb. Ama bu cambazlığın gerisinde şeytanın sinsiliği ve kurnazlığı sırtırmakta.

Yazar Pavlos bir ilke saptıyor: Mesih'in kabul ettiği insanı biz dışlamayalım (15:7). Kilise topluluğunda bu kurala uyulur. Hiç kimse kişisel keyfi uyarınca toplantıda yasalar saptamaya kalkmasın. Yasa'nın kaynağı salt Rab'tir. Kutsal Ruh bunları inanlıya ve tüm topluluğa iletir, her bir inanlı O'nun yasaları uyarınca yaşar ve bunları uygular. Mesih bağlısı Tanrı karşısında sorumludur. O'nun kabul ettiği inanlıyı başka biri çekiştirmesin, karalamasın, yermesin. Bu önemli kesimde ayırım oluşturan iki sorun, yenilen etler ve tutulan günler üzerindedir. İlk kilisede sürtüşmeye yol açan bu iki konu şu çağda topluluğu uğraştıran birer ayrılık değildir. Ne var ki başka başka sorunlar her zaman patlar ve inanlıları oyalar. Bunlar buhar gibi dağılıp kaybolan

birer sorun değil.. Yeni yeni beliren çetin güçlülere nasıl eğileceğiz? Her inanlı Kutsal Söz'e başvurarak, dua ederek, Kutsal Ruh'un yönetimini dileyerek yüzleştigi sorunları ele alsın. Ancak bununla toplantıdaki güçlükler çözülebilir.

Pavlos'un kullandığı *kata Hriston İisoun* sözü (15:5) 'Mesih İsa'ya göre' olarak çevrilir. Elbette herkesin herhangi bir sorununa ilişkin kendine göre açısı ve yaklaşımı vardır. Ama önem taşıyan bu değil; '*Mesih İsa'ya göre*' uygulama nedir, ne olmalı? (15:1). Mesih bağılı *otonom* (özerk, muhtar) biri değildir. Kilisede buna yer yoktur. Kendi yolunu tutan, kendi öğretisini oluşturan *heretik* (*edimci*) diye nitelendirilir; bazı kez de topluluktan kesilir. Sağlıklı bir toplantıda Tanrı'ca saptanan birliği baltalayana gerekli disiplin uygulanır. Önemli olan kişisel özerklik değil, kilisenin bozucu-kirletici saldırılara, zorlamalara karşı ödünsüz özerkliğidir. Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı bir ağızdan yüceltmenin yöntemi budur.

Bu dönümde güzel bir koşutlaştırmayla karşılaşırız: Mesih'in Tanrı yüceliği için bizleri içten kabul ettiği gibi bir inanlı öbür inanlıyı içten kabul etsin (15:7). Kurtarıcı, ilkin yaşamını düzene sok sonra seni kabul ederim demedi. Bu durumda hiç kimseye umut kalamazdı. O, bireyi günahlılığında, düşüklüğünde, işe yaramazlığında içten kabul etti. Günahlıyı arıttı, pakladı, doğrulukla donattı, kusursuz can niteliğinde Babası Tanrı'ya sundu. Böylece onun güvenilirliğini kanıtladı. "Ben onun günahını üstlendim, gerekli kurtarmalığı kanımla ödedim, kendi doğruluğumu ona aktardım" dedi. "Beni kabul eder gibi onu içten kabul et!" Babası Tanrı'yı böyle yüceltti Mesih; çünkü seven Tanrı'nın günahlıyı kurtarma amacını ve kendisine güvenilir olduğunu (15:8) bununla işlerliğe getirdi. Bu koşutlaştırma her inanlının kardeş ve kız kardeş doğrultusunda sevgi göstergesidir.

Bu vurgulamanın ardından yazar, Mesih'in ulu hizmetini yüceltiyor (15:8,9). İnsanlık tarihinde niceler halkına ulusuna hizmette bulundu. Onların hizmeti içtenlikle anılır. Ama Mesih'in bütün çağlarda tüm insanlığa sunduğu hizmetin eşini düşünebilmek çelişkiler dünyasında bocalamaktır. Mesih'in insanlığa hizmeti tektir, kendine özgüdür. Melekleri coşkuya getiren hizmettir. O'nun kefarete hizmeti sonsuzlar sonsuzu anılacaktır. Mesih'in insan bedeninde dünyaya geldiği dönemin özelliği Yahudiler'in insanlığı iki kesime ayırmasıydı. Sünnetli olanlar yani kendileri ve sünneti uygulamayan uluslar. Mesih çarmıha çakılınca Yahudiler'in de, ulusların da hizmet görücüsü oldu. İkisinin bir araya gelmesi olanaksızdı. İnanç ve inanç ayrılıkları, iki tarafın mutfağı, daha bir sürü örf ve kültür ayrımı.. Bunlar tümünden başkaydı. İbraniler ruhsal yasanın her harfini tıpatıp uygulamaya didinirdi, uluslarsa ince eğrip sık dokuyan kendi kültürüne sarılırdı.

Uluslar arasından İbrani inancını benimseyenler vardı, ama hiçbir zaman Yahudi haklarına sahip çıkamazdı onlar. Bu insanlara *proselit* denirdi (bkz. Matta 23:15; Habercilerin İşleri 13:43). Mesih çarmıhta ölünce çarpıcı bir gelişim oldu. "O anda tapınağın perdesi yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye ayrıldı" (Matta 27:51). Bu çok anlamlıydı. *Proselitler* tapınağa giremezdi. Onların yeri *proselitler* avlusuydu; burasını aşamazlardı. Tapınak perdesinin yukarıdan aşağıya yırtılması iki halk arasındaki ayrımı yıktı yok etti. Bu parlak olaya iki ayrı yerde değinilir (bkz. Efesoslular 2:14, İbraniler 10:19-21). Artık engel perdesi yok, Yahudiler'e tanınan özel yetkinin uluslardan beri tutulması yok. Tanrı'ya şükür; Rab İsa Mesih'in haçtaki

ölümü bu sonucu gerçekleştirdi. Artık ne Yahudi var ne de pagan, tümü Mesih'in kurtarmalık kaniyla arıtılır, kutsal Tanrı'yla barıştırılır (bkz. Mika 7:20; Habercilerin İşleri 3:25; Mezmur 87). Tanrı Eski Antlaşma'da paganların İsrail'le birlikte O'nun kurtuluşuna kavuşacağını belirtmiştir.

Tevrat'ın, Mezmurlar'ın peygamber yazılarının birçok kesiminde Eski Antlaşma Tanrısı'nın İsrail'e sağladığı kutluluğu uluslara da getireceği peygamberlik niteliğinde vurgulanır. Yaratan'ın Oğlu İsa Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği eşsiz kurtuluş ve arındırma eylemi elbette tüm insanlığı içermekteydi; ters durumda seven Tanrı haksızlık etmiş olurdu. Yazar'ın Eski Antlaşma'dan getirdiği alıntılar bunu kanıtlar (15:9,12; bkz. II.Samuel 22:50; Mezmur 18:49; Yasanın Tekrarı 32:43; Mezmur 117:1; Yeşaya 11:10). Bu yerleri okuyup onlara inanırsan, Tanrı tasarılarının nasıl işlerliğe konduğunu, Rab'bin kesinleştirdiği vakitte nasıl gerçekleştiğini görerek derininde şükranla dolmaz mısın? Günahlarının çirkinliğini, dehşetini düşününce geçmişinden utanmaz, kaçılacak bir köşe aramaz mısın? Bunlara karşı kayra Tanrısı'nın çağlar öncesi seni arıtmayı, kurtarmayı tasarladığını, seni sevdiğini öğrenince sevinçten coşmaz mısın? Hayretlere düşmekten kendini alamaz hale gelmez misin?

Yazar bu kesimde Mesih'in uluslara başkanlık etmek üzere yükseleceğine de değiniyor, O'nun Yesse'nin kökünden geleceğini belirtiyor. Yesse kral Davut'un babasıdır. Yeşaya, Davut'un soyundan gelecek Mesih'in evreni kapsayan hükümlerine ilişkin peygamberlik ederken O'nu böyle tanıttı (bkz. 11:10) ve hükümler Mesih'in bin yıl sürecek yönetiminde beklenen kutlulukları teker teker bildirdi. Bunu daha yakından öğrenmek için Yeşaya on birinci bölümün tümünü inceleyin. Peygamber bütün ulusların egemenliğinden büsbütün ayrı, baştanbaşa parlak ve kesin yetkiyle dolu bir hükümlerlik beklendiğini vurgular. Mesih'in evreni kapsayan hükümlerliği çalkantılı insanlık tarihinin akli durduran görkemli doruğudur.

Pavlos, "Bütün uluslar O'na umut bağlayacak" der. Malakya 2:7'nin başka biçimde bir çevirisi şöyle konuşur. "Onların özlediği kişi buraya gelecek." Kuşkusuz hiç bilinmemiş, tasarlanmamış bir hükümler var ileride.. Bunu tanısin ya da tanımasın, her kişinin derininde bir özlem yatıyor. Barışı, esenliği, sevgiyi, evrensel doğruluğu, adaleti ve düzeni, erdemlerin toplamını, daha ne varsa tümünü yeryuvarlağında saptayacak olana duyulan özlem (bkz. Daniel 7:13,14). Kuşku olmasın, İsa Mesih'in dönüşünde bunlar gerçekleşecek (bkz. Vahiy 1:5-7; 22:20). En keskin tasarının kavrayamayacağı bütün niteliklerin toplamı o ideal Başkan'ın kişiliğinde gerçekleşecek. Yeşaya peygamber O'nu özlü dille Barış Başkanı diye tanıtır. Şu anda ulusal üstünlüğü, milliyet önemliliği, olabilir ki ırkçı kökenselliğiyle övünen uluslar tümünden O'nun uyruğu olacak.

Bu gerçeği anımsattıktan sonra 13'ncü ayette Pavlos bir kutlama duası yükseltiyor. Bu duada Tanrı'yı, '*umut kaynağı Tanrı*' diye tanıtır (15:13). Tanrı'nın verdiği umut salt O'nun Oğlu İsa Mesih'in kurtuluşuyla canın gönenci kılınabilir. Ölüleri diriltecek olan Mesih'e umut dışında kime umut bağlanabilir? Konu edilen mutluluk umudu insanın tek başına mutlu olması biçiminde yorumlanmasın. Hiç kimse tek başına yaşayamaz. Bireyin kafada oluşturduğu bir adaya sığınarak kendi yapmacık mutluluğuyla gün tüketmesine bencillik denir. Mesih'te mutluluk bulan, herkesi aynı

umuda ve mutluluğa çekmeye uğraşır, başkalarını da bu mutlulukta görmeyi özler; insan kardeşi için sürekli acı çeker, Tanrı'sına başkaları için dua dilek yükseltir. Cümle âlemin mutluluğu ve umudu salt Mesih'ledir. Mesih'te mutlu insan komşusunu da mutlu görmek ister; çünkü mutluluk kaynağı İsa kesin kapsamlı ve sürekli mutluluk sağlar. Yazar başka bir mektubunda şöyle tanıtır Mesih bağlılığını: "Kurtarıcımız Tanrı'nın ve umudumuz Mesih İsa'nın buyruğu uyarınca, Mesih İsa'nın habercisi Pavlos'tan" (I.Timoteos 1:1).

15:14'üncü ayette yazar taze bir konuyu ele alıyor. Buradan 21'inci ayete dek mektubu niçin yazdığını anlatıyor. Bu kesimle 1:8-15 arasındaki benzerliğe dikkat edilsin. 15:22-29 ayetlerde seyahat tasarılarını açıklıyor. 15:30-32'de Yeruşalim'deki inanlılara taşıyacağı armağana değiniyor ve kendisi için dua etmelerini diliyor. Tez zamanda onlara kavuşacağını umut ediyor. Ardından Roma'daki inanlılar için barış ve esenlik dileğinde bulunuyor (15:30). Pavlos başka kilise topluluklarına yazdığı mektuplarda ortaya çıkan belirli sorunlarla uğraşır. Ama Roma topluluğunda endişe duyulacak herhangi bir öğreti ya da cinsel düzensizlik, mahkemelere düşmek türünden sapmalar bulunmadığı anlaşılıyor. Belki tek sorun yiyecekler, tutulan günler konularıyla ilgili; bunlarsa endişe uyandıracak sarsıntı sayılamaz.

Pavlos Roma'daki inanlıları övüyor (15:14). Birbirlerine öğüt verecek yeterlikte olduklarına sevinç duyuyor (bkz. 1:8b). Öte yandan da, Mesih'in habercisi her topluluğun yüreklendirilmeye, Tanrı Sözü'nde güçlendirilmeye gereksinimli olduğunu çok iyi bildiğinden bu içerikli mektubu yazıyor. Konuyla ilgili şu ayetlere bakın (11:12-27; 14:1; 15:13). Pavlos Mesih İsa'nın uluslar yararına görevlisidir (15:16). Tanrısal görevi Roma'yı da kapsar (1:5-6). Pavlos bu göreve törensel bir anlam veriyor. *Leitourgos* (ruhsal tören yapan). Bu ilişkide şu yerleri okuyun (Nehemya 10:39; Yeşaya 61:6; İbraniler 8:2). Bu kelime *leitourgia* sözüdür. Tarihsel kiliselerde *leitourgia* yapılır: Tapınışa bir ağırbaşlılık, saygınlık, kutsallık havası vermeyi öneme alır *leitourgia*. Aynı söz başka anlamda 13:6'da da konuya girer (Tanrı'nın görevlileri). 15:16'da kullanılan ikinci törensel terim: *İerourgeo to evangelion*. Yeni Antlaşma'da salt burada kullanılan söz bileşik kelimedir: *ieros*: kutsal, *ergo*: hizmet, görev. Bu iki törensel kelimeyi Türkçe'de kutsal görev olarak çevirmek gerekli anlamı vermektir; 'Tanrı'nın İncili'ni kutsamak' en yakın çeviri biçimidir. *İeratevma* kelimesi de fiil biçiminde kullanılan sözün ad olarak kullanımıdır (bkz. I.Petros 2:5). Yazar Petros Mesih bağlılarını '*kutsal rahiplik*' olarak nitelendiriyor.

Pavlos Sevinç Getirici Haber'i herkese sunmayı kutsal görev tanıyor; bunu yapmayı da, Mesih İsa'nın her haberden üstün haberini tanıtmaya uğraşarak gösteriyor. Bu üstlenmeyi Tanrı'ya sunulan bir *kudas - leitourgia* sayıyor. Mesih'in kurtarma haberini yaymaya direniş sırasından aşırı saldırılar oldu ve olmakta: Hristiyanlık propagandası, İsa'yı öven bildiriler, dinini değiştirmek vb.. Oysa bu uğraş İsa Mesih'in haberi yayma buyruğuna uymaktan başka bir üstlenme değildir. Herhangi bir dinle, siyasetle, sömürgecilikle, kompradorculukla, dinsel yönetim ayrıntılarıyla ilgisi olmayan müjdecilik çabasıdır bu. Daha önce de belirtildiği gibi, şeytan bu uğraş hiç hoş göremez. Çünkü yeryüzünde onun egemenliğini sarsmak ve yıkmaktır bu atılım. Tanrı'nın İsa Mesih'te tanıtılan kayrasal müjdesini yaymayı kutsal görev sayan herkes şeytanın sömürü egemenliğine karşı saldırıyı üstlenmiştir.

Pavlos bu kutsal görevi Tanrı'nın verdiği kayrasal bir üstlenme olarak değerlendiriyor: "Sizleri kapsayan Tanrı kayrasının yönetimiyle görevlendirildiğimi hiç kuşkusuz duydunuz...Kutsal yaşamlıların tümünden gerilerde olmama karşın, bu kayra bana verildi; Mesih'in araştırılmayan zenginliğiyle ilgili Sevinç Getirici Haber'i uluslara yayayım diye" (Efesoslular 3:2,8). Tanrı'nın Sevinç Getirici Haberini duyurmak bireyin parlak yükümlülüğüdür. Uluslara bağlı kadını erkeği kutsanmış bir sunu niteliğinde Tanrı'ya takdim hizmetini üstlenmenin sevinciyle övünç duyuyor o (15:16,17). İsa Mesih haberci Pavlos aracılığıyla, sözle olsun işle olsun, belirtiler, göz kamaştırıcı eylemler gücüyle etkin kurtuluş müjdesini bütünüyor. Pavlos'a atılganlıkla konuşma yetkisini veriyor bu (15:18,19). İsa Mesih yeryüzündeyken ardi arası kesilmeyen mucizeler yaptı. İncil öğrencisinin bunlar üzerinde çalışması yararlıdır. Öğrencilerine de mucizeler yapma gücünü ve yeteneğini vaat etti. Göklere yükseldikten sonra onlara bu yetkiyi Kutsal Ruh aracılığıyla verdi (bkz. Yuhanna 5:20; 14:12).

Pavlos'un olsun öbür habercilerin olsun her yöne yayılan hizmeti, Kutsal Ruh'un yetkisiyle, belirtiler, göz kamaştırıcı eylemler gücüyle desteklendi (bkz. Habercilerin İşleri 2:22,43; 5:12; 15:12; II.Korintoslular 12:12; İbraniler 2:4). Mesih vaazının yayıldığı her köşede tanrısal mucizeler işlenmekteydi. Ama vaazın desdekleyicisi bu görkemli belirtiler değil, Tanrı'nın kurtuluş sağlayan öz gücüydü (bkz. 1:16). Yahudiler'e de uluslara da.. Haberciler'in ön sırasında beliren Pavlos Mesih'in Sevinç Getirici Haber'ini Yeruşalim'den (Araplar'ın sonradan Kudüs adını taktıkları Davut'un kenti) İllirya dolaylarına dek baştan başa yaydığını anımsatıyor (15:19). Yeruşalim'in yerini herkes bilir; öte yandan İllirya'nın nerede olduğunu belirtmemiz zorunludur. Düne dek Yugoslavya diye bilinen o ulusun Dalmaçya kıyıları.. Demek ki, yaklaşık 3000 kilometreyi kapsayan geniş bir eğmeç dolaylarında Mesih'in haberi baştan başa yayılmış, pek çok kişi Mesih'in adıyla tövbe ederek Tanrı'ya dönmüş, vaftiz edilmiş, her yanda kilise topluluklarının temeli atılmış, puta tapıcılığa ağır darbeler indirilmiş, Roma dinlerinin temeli sarsılmaya başlamış.

On dokuz yüzyıl önce bugünkü taşıt araçlarının bir teki bilinmediği dönemde. Çağdaş iletişim gereçlerinin akla hayale dokunamadığı bir zaman döneminde. Sadece derilere yazılan Kutsal Söz. Kafanın alamayacağı böyle bir gelişim ve ruhsal ilerleme acımasız saldırılar, dayaklar, kötekler, cezaevlerine tıklmalar, öldürmeler, vb. türünden saldırgan eylemlere karşın olmuş ve başarıya ulaşmış. Doğal düşünce kavramını yaya bırakan bu gelişim ne fetih savaşlarıyla, ne toplu din değiştirmeleriyle, ne istilalarla, ne de cihatlarla gerçekleşmiş. Kılıcsız yengiye güvencin önceliğini kanıtlamış, tarihin akımını değiştirmiş. Kutsal Ruh her adımda habercilere öncülük etmekteydi. Pavlos bu nedenle Tanrı'ya hizmetinden övünç duyabiliyor (15:17). Başarı habercinin değil, Kutsal Ruh'undur. Dikkat edilsin, minberden parlak bir vaaz vereni hiçbir vakit pohpohlamayalım. Bunu yapmakla onun yenilgisine hatta gerilemesine katkıda bulunmayalım.

Tanrısal uğraşta haberci Pavlos bir ilkeye bağlılığını vurguluyor (15:20). Başka habercilerin hizmetine burnunu sokmamak, başkasının attığı temel üzerine yapı kurmamak. Sevinç Getirici Haber'i Mesih adının bilinmediği yerlerde yaymayı onur konusu sayıyor o. Bu yerde yazar *filotimeomai* fiilini kullanıyor. *Hellence*'de çok güzel, içerikli bir sözdür bu: *Fileo* (sevmek), *timeo* (onur, onurlamak). Bu söz Yeni

Antlaşma'da şu yerlerde de kullanılır: II.Korintoslular 5:9; I.Selanikliler 4:11. Mesih inancının önüne gelen her durumu, konuyu, uğraşı onurla eşlemesi, sevgi bağıyla güçlendirmesi yaraşıklı tutumdur. Yaptığım her işte bir onur ögesi bulunup bulunmadığını düşünmem gereklidir. Sevinç Getirici Haber'in de her yana yayılabilmesi bu ruhsal kurala bağılıktadır. Mesih'in habercileri daima yeni bölgeleri gözönünde tutarak çalışır. Yazar burada Yeşaya'dan bir alıntıyla tezini aydınlatıyor (15:21; bkz. Yeşaya 52:15). Bu peygamberlik sözü konuya bol ışık saçabilir.

Pavlos geçmişe bağlı hizmetinden bugüne ve geleceğe göz gezdiriyor. Tasarılarını Roma'daki inanlılara bildiriyor. O ana dek doğudaki uğraşları Roma'yı ziyaret etmesine olanak bırakmamıştır (15:22). Bu uzun hizmetin ne tür güçlüklerle geçtiğini anlatan ayrıntıları öğrenmek için (bkz. I.Korintoslular 4:9-13; II.Korintoslular 11:24-28). Şimdi bu geniş çaplı hizmet sona erdiğinden, gayri Roma'ya gitmek derin arzudur (15:23; bkz. 1:10-15). O kocaman imparatorluğun başkenti Roma. Bütün gözlerin oraya dikildiği çok önemli bir yerdir bu başkent. Birinci bölümle ilgili yorumlarda Roma topluluğunun nasıl kurulduğuna değinilir.

Pavlos bu inanlıları ziyarete derin özlem duyuyor. Ama onun asıl isteği, Roma'yı bir basamak yaptıktan sonra İspanya'ya uzanmaktır (15:24). Pavlos'un alışkısı, haberi ilettiği toplulukları ziyaret ederek inanlıları yüreklendirmektir. Ruhsal paydaşlığın önemi ve gereği yadsınamaz. Bunun için Pavlos Roma'daki inanlılarla buluşmak istiyor. Ama onun ziyaretleri daha uzun kapsamlıdır: Yorulmadan Sevinç Getirici Haber'i yaymak. Bu nedenle İspanya'ya gidebilmeye çok derin istek besliyor. Pavlos'a Mesih inancının yükümlülükleri büyük önem taşımakta: Bunları her yerde öğretmek ya da çeşitli topluluklara mektup yazarak inanlılara inancın temel öğelerini belirtmek, kilise toplantısında tapınma, dışarı uzanıp herkesi Mesih'e çağırma yöntemi.. Çeşitli yerlerdeki kiliseleri sağlam temele koymak, yönetim gerekçelerini tanıtmak ve eğitim vermek.

Bunun yanı sıra, Pavlos Roma'daki inanlıların dua desteğini arıyor (15:30). Pavlos Roma'daki inanlılara onlar için dua ettiğinin güvenilirliğini bildirmişti (1:9,10). Şimdi onların kendisi için dua etmelerini diliyor. Budur duanın önemi. İnanlılar karşılıklı olarak birbirleri için dua-dilek yükseltir, böylece duada birleşerek karşılıklı yüreklendirmede bulunur. Dikkat edilirse, bu parçada kutsal üçlüğün huzuruyla karşılaşmaktayız: Rabbimiz İsa Mesih ve Ruh'un esinlediği sevgi, Tanrı'ya dua. Mesih bağlısının çabası, başka bağlıların duası ve yakarısıyla desteklenmezse ürün getiremez. Mesih'in kurtuluşunu dışakilere tanıtırken O'nu tanıyanların içtenlikli dilekleri unutulamaz. Pavlos, *Romalılar*'ın dualarıyla kendisini İspanya'ya yolcu etmelerini diliyor (bkz. Habercilerin İşleri 20:36; 21:5). Geride kalan inanlılar Mesih'in habercisini daima dualarıyla, yüreklendirmeleriyle destekler. (bkz. Habercilerin İşleri 15:3; 20:38; 21:5; I.Korintoslular 16:6,11; II.Korintoslular 1:16; Titos 3:13; III.Yuhanna 6).

Bu arada Pavlos'un önünde bütünlenmesi gereken başka bir hizmet var: Yeruşalim'e varıp oradaki inanlılara topladığı yardımı iletme (15:25). Bu ilişkide daha önce, gereksinimi olan inanlılara yardım elini uzatma gereğinden söz etti (bkz. 12:13). Şimdi bunun somut biçimde uygulanmasına geçiyor. Bu önemli hizmetle ilgili ayrıntılı bilgi için şu yerlere bakınız: (Habercilerin İşleri 19:21; 20:22; 11:29; II.Korintoslular

8:1-4; 9:2,12). Bu ansıtmalarda Mesih tanıklığının işlerlikli uygulamalarıyla karşılaşırız. Tanrı'nın işi nasıl ilerler, bunu kim destekler? Hükümet mi, Diyanet İşleri mi, savaş yapıp ganimet elde etmek mi? Bu türden din öğretilerinin Tanrı hizmetine katkıda bulunabileceği aklın ucuna getirilemez. Tanrı'nın işi Tanrı çocuklarının armağanlarıyla gelişebilir, dualarıyla desteklenir, sevgiden kaynaklanan ilgileriyle başarıya götürülür.

Makedonya'daki topluluklar Filippi, Selanik, Beriya'da bulunuyordu. Ahaya'dakilerse Korintos'la o çevredeki kent ve kasabalarda. Bunların parasal durumu iyiydi. Ne var ki Yeruslaim'deki topluluğun durumu çetindi (15:26). Günümüzdeki görünümü anımsatan bir eşitsizlik. Batı ülkelerinde, Japonya'da, Kore'de, Avustralya'da Mesih inanlıları ekonomik koşulların elverişli olduğu düzeydedir. Gelişmekte olan, ya da üçüncü dünya olarak bilinen ülkelerde ekonomik koşullar çetindir, iki yakası bir araya gelmez türdendir. Bu ortamda ne yapılabilir? Kutsal Söz'de belirtildiği gibi maddi bakımdan iyi, belki de çok iyi olanlar, kendi yağıyla kavramayan yerlerdeki kardeş-kız kardeş topluluklara destek ve yardım iletir. Bu, insansal yasalarla değil sevgiyle, duayla, kutsal yükümlülükle gerçekleşir. Rasgelene para dağıtılmaz. Böyle bir uygulamanın pek çok kişiyi soysuzlaştırdığı çok iyi bilinir; üzgüyle görülmüştür de.. Yazar Pavlos yardımda bulunanların bu paydaşlıktan hoşnut olduğunu anımsatır. Başka bir yerdeyse şöyle der: "Tanrı şen gönülden vereni sever" (II.Korintoslular 9:7). Ruhsal armağan sunanı bu içtenlikli sözlerle yüreklendirir.

Makedonya ve Ahaya'daki inanlılar genellikle uluslar arasından gelenlerdi. Yeruslaim'dekilerse Yahudiler arasından. Bunlar Mesih'i yadsıyan Yahudi soydaşlarından çok eziyet çekti (bkz. I.Selanikliler 2:14-16). Onlara Yahudiliği reddedenler damgasını yapıyor, her tür dinsel ve ekonomik baskıyı çalıştırmaktan geri durmuyorlardı. Durum öylesi kötüleşti ki, Yahudiye'deki inanlılar yardıma muhtaç kaldı. İşte böyle bir ortamda Pavlos dolaştığı yerlerdeki kiliselerden topladığı yardımı kendi eliyle Yeruslaim'e götürmek üzereydi. Yazısında armağan salan inanlıların bundan yararlanacak inanlılara karşı yükümlü olduğunu anımsatıyor (15:27). Paganlıktan gelme inanlılar İsrail kaynaklarından aldıkları Mesih kurtuluşuyla erinç buldular (bkz. 11:17-18). Bu bilgi, bu haber Yahudiler'den kaynaklandı (bkz. Yuhanna 4:22). İman yöntemi onlara verilmişken ulusların gönenci oldu (bkz. Yuhanna 1:11,12). Bu yüzden uluslar Yahudiler'e belirgin borçluluk altındalar. Bununla, maddesel bolluklarını gereksinimli kardeş-kız kardeşlerle paylaşarak gösteriyorlar (bkz. I.Korintoslular 9:11; Romalılar 8:3; Filimon 14; Kutsal Kitap'tan Özdeyişler 22:8,9).

İnanlıların Tanrı'ya ve Tanrı hizmetine armağan vermesiyle ilgili öğretilere ilişkin I.Korintoslular 16:1-4; II.Korintoslular 8 ve 9'uncu bölümleri inceleyin. Haberci Pavlos'un iki ayrı kesimden gelen inanlılar arasında böyle bir bağı gerçekleştirmesi ilgi çekicidir. Çeşitli topluluklar arasında canı gönülden yakınlık ve bağlılık kurmak böyle bir uygulamayla perçinleştirilmekte. Günümüzde yeryüzünün dört köşesinde Mesih topluluklarının sağlıklı, kurucu ilişkileri geliştirmesi Kutsal Söz'de kilise konusyla ilgili göze görünür uygulamalardandır.

Pavlos bu önemli üstlenmenin kutlu kılınması için Roma'daki inanlıların duasını diliyor (15:30-32). Duayı anlatmaya kullanılan terim '*synagonizomai*' dir: "Benimle

birlikte çabaya koyulun, benim için *Tanrı'ya dua edin*" (15:30). Dua inanlının Tanrı doğrultusunda çabası ve uğraşdır. En çetin üstlenme. Nedir dua konuları?

1. Yahudiye'de ona dış bileyen inansızlardan kurtulsun (15:31a).
2. Sunduğu hizmet inanlılar tarafından kabul edilsin (15:31b).
3. Bu hizmeti sonuçlayınca Roma'daki inanlılara kavuşsun (15:32).

İsa Mesih'in önceden belirttiği bir gelişim Pavlos'un dikkatindedir: "İşte sizleri kuzular gibi kurtların arasına *gönderiyorum*" (Luka 10:3). Katı Yahudi bağnazların Pavlos'a düşmanlığı orman yangını gibi her yanı sarmaktaydı. Çünkü Pavlos paganları Mesih'e imana iletiyor; ama ruhsal yasanın (şeriat) dileklerini uygulamaları konusunda onlara tek söz söylemiyordu. Yahudiliğin kupkuru, biçimci, töreci öğretileri baştan başa bertaraf ediliyordu. Bu, katlanılacak bir saygısızlık değildi. Pavlos Yeruslüm'de kendisini nelerin beklediğini çok iyi biliyordu (bkz. Habercilerin İşleri 21:6-14; 27-36). Ama Yeruslüm'e gitmeliydi. Pavlos'un kararlılığı Rab İsa Mesih'in orada kendisini işkenceli bir haçlama beklediğini bilmeye karşın Yeruslüm'e gitme kararlılığı gibiydi (bkz. Luka 9:51).

Bir de, katı dinciler armağanın amaçlanan inanlılara ulaşmasını bile önleyebilirdi. Korkutma, yıldırma, gözdağı verme olasılığı inanlıları armağanı kabulden çekindirebilirdi. Çünkü kötü niyetlerinde kararlı bağnazların ürkütücü gölgesi altındaydılar. "Dua edin ki" diyor, "Hizmetim kutsal yaşamlılarca kabul edilsin" Bu da, şeytanın çok yönlü ve kararlı saldırı biçimlerini gösteren bir örnek.. Şeytanın Mesih'e ve Mesih için yapılan uğraşlara beslediği kinin haddi hesabı düşünülemez. Pavlos'un Yeruslüm'de ve Kayseriye'de çektiği çileleri öğrenebilmek için *Habercilerin İşleri*'nde bu saldırılarla ilgili yerleri okuyun.

Pavlos tapınaktayken tutuklandı, tartaklandı, neredeyse öldürülüyordu, gülünç bir soruşturmadan geçirildi. Sonunda Roma vatandaşı olmanın tanıdığı hakla Roma'ya gönderilmesini istedi. Bu dileği kabul edildi. Gemiyle yolculuk ederken korkutucu bir fırtına koptu, günlerce sürdü. Tüm yolcular ölüm kalım savaşı içindeydi. Fırtına gemiyi Malta adasında kayalara bindirdi; ama tek can yitirilmedi: Çünkü Pavlos bütün yolcuların esenliği için dua etti. Hatta Malta'da Pavlos'un koluna ateşteki çalılardan çıkan bir engerek yılanı sarıldı; Pavlos kolunu sallayarak zehirli yılanı ateşe fırlattı. Herkes Pavlos'un çok kötü biri olabileceğini düşündü. Onun ölüp yere yıkılmasını beklemekteyken Rab'bi onu mucizeyle kurtardı. En sonunda Pavlos Roma'ya ulaştı orada inanlılarla karşılaştı, onları yüreklendirdi. Tutuklu kaldığı yerden geride bıraktığı topluluklara dört mektup yazdı. Elbette bunlar ayrımlı konu. Pavlos başka mektuplarında yaptığı gibi, bunu alanlara da Tanrı'nın barışını diliyor (15:33).